

Hồi 61

Tai Họa Trùng Trùng

C hàng nhanh nhẹn nhảy tạt né tránh, đoạn trầm giọng quát:

- Sự ngộ nhận nơi Ngoại Hoang Sơn đã gây ra cảnh tương tàn, đối thâm ân thành thù oán. Tại hạ rất lấy làm đau lòng khi biết được đã lỡ tay xúc phạm đến hai vị ân nhân! Nhưng trường quyết đấu còn nhiều cảnh đổ máu đau lòng hơn nữa, mong chư vị nên suy nghĩ lại!

Bắc Quái Long Đại Mộc cười nhạt:

- Lão phu nhất quyết, trừ phi nhà ngươi để lại một tay, một chân, bằng không chúng ta chỉ có dùng võ lực để thay lời biện bạch!

Hai thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân bước tới tiếp lời:

- Cái chết thê thảm của chủ nhân và cánh tay đứt lìa của tiểu thơ chúng ta, đã để lại nơi tâm khảm này một mối hận nghìn đời không nguôi! Bây giờ đây, chúng ta không muốn gì khác hơn là cùng nhà ngươi thư hùng một trận!

Sự buồn tủi bỏ đi của Giang Thu Lăng, cảnh ghen hờn của Giang Tâm Mỹ, làm chàng trai trẻ bồi hồi tắc dạ, tâm nặng như chì, không còn tinh thần ứng đối cùng bọn người nọ, cố lảng tránh mượn cớ để gây lý sự. Nhưng sự bức bách của họ đã đến mức mà phạm là con nhà võ như chàng không còn nhịn được nữa, máu giận sục sôi lên, chàng thầm nghĩ:

“Võ công của bọn này tuy được liệt vào hàng cao thủ, nhưng muốn cùng chàng đối chọi, dù cho cả bọn hiệp lực tấn công chưa ắt đã làm gì nổi.”

Chàng bèn ôn tồn thốt:

- Chư vị không phân phải quấy, chẳng luận trắng đen. Một khi đã gây vào cuộc quyết đấu, xin đừng trách tại hạ chẳng nhường tay đẩy né!

Hai lão già cười gằn:

- Hừ! Được! Sự bội tín bội nghĩa của nhà ngươi, nếu tạo hóa lý đương nhiên nhà ngươi sẽ rước lấy một trùng phạt đích đáng!

Vừa nói xong, mỗi người một chưởng, nhắm Tử Lăng quét mạnh tới!

Vấn Tử Lăng bị kẹt trong một tình thế nan giải. Chàng không thích có một cuộc đổ máu, để gây thêm mối đổ vỡ tác tệ hơn, vả lại chàng cùng bọn người này có thù oán chi đâu. Cho nên chàng chỉ dùng có sáu phần công lực trong lúc đẩy chưởng ra nghênh đỡ...

Một tiếng "bùng" nổ lên dữ dội sau khi hai kinh lực va chạm vào nhau.

Song phương đều bị dội mạnh thối lui, hai lão già vẫn ung dung mỉm cười, xem ra họ chẳng hề hấn gì.

Riêng phần Tử Lăng bất giác thấy thần kinh chấn động, tâm huyết dâng trào, công lực trong nội thân sa sút đến mức độ mà chàng không thể kiềm chế được nữa! Một điểm nghi ngờ nan giải vụt thoáng qua trí óc của chàng trai trẻ.

Nam Bắc Nhị Quái tiến tới quát to:

- Nhị vị hãy nhường tay, để hai anh em chúng tôi cho tên nhãi con này nếm thử mùi của chiêu thức Hoàn Tảo Thiên Quân!

Mười chỉ chụm sát vào nhau, hai tay hoành ngang ngực, họ thẳng cánh đẩy mạnh vào người Tử Lăng một chiêu như trời giáng.

Lão Bắc Quái Long Đại Mộc, mặc dù với chiếc chân tàn phế nhưng cử động của lão nhanh nhẹn dị thường, cách biến đổi vị trí của lão có phần linh hoạt hơn xưa nhiều.

Tử Lăng không dám khinh thường nữa, chàng vận dụng toàn bộ nội lực, đẩy mạnh song chưởng đón đỡ.

Kinh lực của song phương choảng mạnh vào nhau, gây nên tiếng nổ kinh hồn, lần này tình thế của Tử Lăng càng thảm hại hơn. Tử Lăng vụt cảm thấy tâm huyết dâng trào mãnh liệt, tay chân rụng rời, chỉ trong khoảnh khắc, dường như công lực của chàng đã giảm sút đi phân nửa.

Sau cuộc thử sức của chiêu thứ hai, chàng loạng choạng thối lui, cố gắng gượng để khỏi té nhào, bước tấn công của chàng không còn được vững nữa. Đối với người luyện võ, đây là sự biểu lộ rõ rệt của mức suy nhược toàn diện, từ thể xác lẫn tinh thần!

Hai vị Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân vội vã bước sấn tới:

- Nam Bắc Nhị Lão Quái! Đến lượt chúng tôi rồi nhé!

Nhìn Tử Lăng, hai lão già cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Ô! Văn tiểu hiệp! Võ công tuyệt đỉnh của chàng xưa kia nơi Tử Vong Động, đã từng mục hạ vô nhân, sao hiện tại không thi triển ra đi nào! Lại tiu nguỷ như mèo cụt đuôi thế?

Hai lão già vừa tuốt trường kiếm xông tới định xuất chiêu thứ ba. Đột nhiên, cơ hội xuất thủ của hai người không cần nữa, toàn thân của chàng trai trẻ đã rung rung, rồi không nói được lời nào, ngã huych xuống mặt đất mê man bất tỉnh.

Giây lâu, Văn Tử Lăng từ từ hồi tỉnh lại. Mở mắt ra, chàng thấy mình đang được hai lão già, dùng thủ thuật giúp chàng chà xát xoa bóp khắp châu thân, để chàng chóng phục hồi nguyên khí.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy một thất vọng chua chát xâm chiếm cả tâm hồn. Hỡi ôi! Khí lực còn đâu nữa! Từ mạch huyết của ngũ tạng lục phủ, cho đến tứ chi đều tê liệt cả, một cảm giác bất lực toàn diện, làm cơ thể chàng không thể cử động được!

Chàng cảm thấy kỳ lạ, bèn cất tiếng hỏi:

- Tại hạ hiện nay bị thảm bại, thân này đã rơi vào tay của chư vị, tại sao còn chờ đợi gì, mà chư vị chưa chịu hạ thủ?

Nam Bắc Nhị Quái đắc chí bật cười lên sảng sặc:

- Hà hà! Nhà ngươi muốn chết đấy ư? Đâu dễ dàng như ý nhà ngươi tưởng! Với một kẻ bất nhân bất nghĩa như ngươi, phải được chết một cách từ từ và đau đớn nhiều hơn, để bù lại cho xứng với tội ác mà ngươi trót đã gây nên lúc trước.

Tử Lăng mặc nhiên nín lặng, chàng tự biết rằng biện bạch giữa lúc này cũng chỉ bằng thừa.

Hai vị thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân mỉm cười tiếp lời:

- Lão phu cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao nhà ngươi xưa nay có tiếng là thông minh xuất chúng, lại không tìm hỏi nguyên do sự thảm bại đau thương của ngày hôm nay, trước khi nhắm mắt lìa đời?

Tử Lăng trợn trừng đôi mắt:

- Thế ra chư vị đã sử dụng tà thuật đấy ư?

Hai lão khoái trá mỉm cười, một vị đáp:

- Chúng ta theo phò Ngũ Độc Thần Quân nhiều năm, tức nhiên sự dụng độc đã có nhiều kinh nghiệm!

Tử Lăng vội ngắt lời:

- Chư vị chỉ cậy vào tà thuật làm lợi khí để chiến thắng, thực ra không xứng đáng với chí khí của con nhà võ!

Vị tả hữu Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân cười nhạt:

- Trên chốn võ lâm giang hồ này, biết bao sự việc vì hoàn cảnh và cuộc diện, mà người ta chỉ nhắm vào sự thành công, mà không cần kể đến thủ đoạn. Người đời trăm trận chiến thắng cũng có một lần thất bại, nhà ngươi chớ nên trách bọn chúng ta đã sử dụng độc dược, mà nên tự trách mình thiếu kinh nghiệm dấy thôi!

Hai lão già nhìn Tử Lăng nằm im bất động dưới đất, mỉm cười ngạo nghễ rồi tiếp:

- Lối dùng độc của Ngũ Độc Thần Quân chỉ chú trọng vào sức phá hoại mãnh liệt của độc dược, nhưng... chúng ta lại khác. Sau bao năm khổ công tìm tòi biến chế, chúng ta đã phối hợp hàng trăm độc để điều chế thành một môn độc tố hoàn hảo. Kẻ nhiễm phải độc tố ấy, trí giác không phai mờ, tâm thần vẫn tỉnh táo, nhưng công lực tiêu tan, cơ thể hao mòn, và kẻ nhiễm độc sẽ chết dần vì kiệt lực.

Mặc dù toàn thân bị tê liệt vì độc tố, nhưng Tử Lăng vẫn âm thầm vận thủ công lực... Một mặt chàng đã quyết định sẵn một lối thoát, thà cam chết vinh chứ không chịu nhục, đến giờ phút chót, chàng sẽ cắn lưỡi tự sát.

Nhưng... ý định của chàng không lọt qua đôi mắt tinh đời của lão thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân. Nhanh như cắt lão già ném mình nhảy vọt đến bên Tử Lăng, và giương ngũ chỉ điểm vào năm đại huyệt trọng yếu của chàng.

Ý nghĩ tự sát của Tử Lăng hiện giờ đã thất bại, toàn thân chàng tê liệt hẳn, đôi hàm không cử động được, cho đến chiếc lưỡi và đôi môi cũng không còn hoạt động nữa!

Bắc Quái Long Đại Mộc đắc chí bước tới cười to:

- Hà hà! Lão phu nhất định đòi cho bằng được chiếc chân của tên tiểu tử bạc ân này!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa vội tiếp lời:

- Còn phần lão phu, thì món nợ cánh tay hữu tàn phế, phải được thanh toán tức khắc!

Nói xong từ trong thắt lưng, lão rút ra một thanh trủy thủ sáng ngời, giơ cao lên và quát to:

- Tiểu tử! Cuộc đời oanh liệt của nhà ngươi chấm dứt từ đây nhé!

Lưỡi trủy thủ vừa hạ xuống, đột nhiên có tiếng hét to:

- Hãy khoan!

Một vị tả hữu của Ngũ Độc Thần Quân bước tới ngăn cản và thốt:

- Ngoài mỗi huyết hận của chúng mình ra, hãy còn một người thù do hấn gây ra, còn đau đớn hơn chúng mình những mấy mươi lần, ấy là tiểu thư nhà tôi. Hấn đã giết thác cha nàng, và đã hủy hoại cuộc đời xinh tươi như mộng của nàng bằng một thủ đoạn dã man nhất, là chặt đứt lia đi cánh tay hữu của nàng. Hiện tại, nàng đã xuất gia, và đang trụ trì trong một thảo am trên đồi Chiêu Dương cách đây độ hai chục dặm. Lão phu đề nghị, chúng mình hãy tạm ngưng tất cả hình phạt, áp giải hấn đến đây để tiểu thư nhà tôi phát lạc!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa khẽ gật đầu:

- Đây là một việc rất hợp tình hợp lý, vả lại bắt được tên tiểu tử này, hoàn toàn do công dụng độc của chư vị, lẽ đương nhiên, chúng tôi không một lý do gì để từ chối. Để lão phu đảm nhận việc mang tiểu tử này đến đây!

Lão già khoan khoái mỉm cười:

- Lòng khảng khái của nhị vị, chúng tôi đồng nhân danh tiểu thư của chúng tôi có lời đa tạ nhị vị trước!

Cuộc hành trình bắt đầu, với một niềm mừng vui khoan khoái vì chiến thắng, với một lợi phẩm quý giá được cặp sát bên hông của lão họ Tề.

Tri giác của Tử Lăng vẫn còn tỉnh táo như thường, nhưng cơ thể chàng đã tê liệt hẳn, một khi hùm đã sa cơ, chàng đành nhắm mắt phó liều cho số mạng.

Ngọn đồi Chiêu Dương nằm giữa một thung lũng êm đềm, bốn bề từng bá xum xuê, được một dãy núi án ngữ phía sau. Tòa thảo am yên lặng nằm giữa đỉnh đồi, mặt hướng về dãy bình nguyên thoai thoải. Cảnh sắc tuyệt mỹ như tranh, gây cho lũ khách một cảm giác băng khuâng thoát tục.

Bấy giờ trời đã về khuya, tiếng mõ đều đều từ thảo am vang vọng ra, hòa lẫn với tiếng trùng蝶 nỉ non, tạo thành một bản nhạc ru hồn bất tuyệt.

- Ô! May quá! Tiểu thư nhà tôi đang tụng niệm công phu. Chúng mình khỏi phải phiền hà, vì lay gọi nàng trong giấc ngủ!

Tay đang cặp lấy Văn Tử Lăng, Nam Quái Tề Tinh Hỏa cất tiếng hỏi gặng lại lão già:

- Tiểu thư của chư vị đã trở thành ni cô rồi à?

Lão già khẽ buông tiếng thở dài:

- Tuy chưa thí phát, nhưng nàng đã cô độc cư trú nơi đây, mỗi ngày ăn chay niệm phật. Gần đây, đến chúng tôi, nàng cũng không muốn tiếp kiến! Hừ! Nguyên do cũng tại gã họ Văn này, có lẽ tiểu thư nhà tôi sẽ có một hình phạt đích đáng dành sẵn để chờ đón hắn!

Vừa dứt tiếng, đoàn người cũng vừa đặt chân đến ngưỡng cửa sơn môn. Lão già niên trưởng của bọn Tử Vong Động, đưa tay gõ cửa.

Ánh đèn le lói từ giữa đại điện vụt sáng hẳn lên, có tiếng thanh tao của một thiếu nữ từ trong vang vọng ra:

- Ai đấy...! Đêm khuya canh vắng lần mò đến đây có việc chi?

Lão già ứng lên đáp:

- Kính thưa Công Chúa! Bọn lão nô chúng tôi có việc rất quan trọng, muốn yết kiến Công Chúa!

Tiếng của thiếu nữ có vẻ phiến trách:

- Tiệp nữ đã nhiều lần bảo qua, mong quý vị đừng gọi tiệp nữ bằng Công Chúa nữa kia mà.

- Thưa tiểu thư! Hãy thứ lỗi cho lão nô vì lẩm cẩm khuấy quên mất! Bọn lão nô chúng tôi đến đây báo cho tiểu thư một tin mừng, tên tặc tử Văn Tử Lăng đã bị chúng tôi bắt được, và mang hắn đến đây nạp mạng cho tiểu thư!

Thiếu nữ mừng rỡ:

- Tốt lắm! Tôi sẽ ra ngay!

Văn Tử Lăng khẽ giương mắt liếc nhìn thiếu nữ, chàng bất giác cảm thấy cõi lòng se lại. Một nỗi thương tâm vụt dâng trào lên tâm khảm chàng, chàng khuấy quên bẵng đi tấm thân của mình, đang sa vào cảnh chìm lũng cá chậu!

Trong vòng mấy tháng trời ngắn ngủi, từ địa vị của một vị Công Chúa của tòa Tử Vong Động, một vẻ đẹp kiều diễm với nét mon mơn đào tơ của một thiếu nữ đang độ xuân thì, thế mà nay...!

Hoa Trung Tú với nét mặt già nua vì đau khổ, thân hình tiều tụy với chiếc tay tàn phế, thỉnh linh hiện ra trước mặt chàng.

Đôi mắt của nàng trước tiên quét về hướng Văn Tử Lăng, , một cảm giác hận thù oán ghét vụt thoáng qua gương mặt lạnh lẽo của nàng:

- Mời chư vị hãy tạm bước vào hậu liêu! Tiệp nữ sẽ cùng chư vị bàn luận sau!

Toán người theo sau Hoa Trung Tú xuyên qua tòa chánh điện, bước vào tòa tiểu viện bên hữu. Giữa tiểu viện có đặt một bàn thờ, trên đặt bài vị của Ngũ Độc Thần Quân khói hương đang tỏa lên nghi ngút.

Sau khi chủ khách an tọa xong, lão già bèn giới thiệu cùng Hoa Trung Tú, hai vị Nam Bắc Nhị Quái, và lược thuật việc vong ân bội nghĩa của Tử Lăng, khi đã nuốt xong con Vạn Niên Kim Lý qua khỏi miệng, đã bội quên đi kẻ dẫn lối đưa đường, chẳng những thế mà còn tặng cho mỗi người đòn xúng đáng, để lại cho họ vết tàn phế mà suốt đời không sao quên được!

Sau khi mọi người dùng xong một lượt trà thơm ngát, Hoa Trung Tú khẩn khoản mời Nam Bắc Nhị Quái tạm lưu lại thảo am an nghỉ một đêm, chờ nàng mang Tử Lăng tể xong cha già cho thỏa vong linh người quá cố. Đến sáng mai, nàng sẽ giao Tử Lăng lại cho hai người, tùy ý họ định đoạt.

Nam Bắc Nhị Quái đưa mắt nhìn nhau hỏi ý, thực ra cả hai trong lòng đều không thích lời đề nghị của Hoa Trung Tú, nhưng vì đã lỡ mang Tử Lăng đến đây, cả hai dù không đồng ý chẳng nữa, cũng đành ngậm miệng làm thinh.

Hoa Trung Tú vội vã tiếp lời:

- Sự oán hận chồng chất như núi, nhị vị hãy niệm tình cho tiện nữ có đủ thời giờ lo xong việc tể lễ cho thỏa lòng cừu hận ôm ấp bấy lâu, chỉ một đêm thôi! Nhị vị hãy an nghỉ dưỡng thần, sáng mai, dù sao Văn Tử Lăng cũng phải chết để đền những tội ác mà hắn đã gây nên!

Nàng quay sang bốn vị cựu thuộc hạ đang đứng sau lưng, ân cần thốt:

- Phiền bốn vị thúc thúc hãy thay mặt tiện nữ tiếp đãi giùm hai vị tiền bối!

Bốn vị thuộc hạ đồng dạ ran một tiếng, rồi chẳng đợi sự đồng ý của Nam Bắc Nhị Quái, họ bèn tiến hô hậu ứng đưa hai lão già bước qua tiểu viện phía tả.

Trước bàn thờ Ngũ Độc Thần Quân, dưới ánh bạch lạp sáng choang, Tử Lăng hiện giờ đã bị hai vị thuộc hạ trung tín, trói ngoặc tay chân lại đặt nằm giữa gian phòng, trông chàng hiện giờ chẳng khác nào một con vật hy sinh, được bày trước bệ án để chờ cuộc tể lễ.

Sau khi cung kính quỳ mọp trước bàn thờ cha già, lằm thằm khăn vái xong, Hoa Trung Tú bước đến bên Tử Lăng nước mắt giàn giụa, nàng nghiêng chặt đôi răng, gằn từng tiếng:

- Gã họ Văn kia! Người chắc không ngờ đến ngày hôm nay phải lỡ bước sa chân vào cảnh ngộ này! Hừ! Tuổi xuân... và thời hoa mộng của ta, vì người mà tiêu tan mất cả!

Nàng đưa chiếc tay còn sót lại, ôm lấy gương mặt héo mòn khóc nức nở.

Hai lão thuộc hạ trung tín rung rung vì cảm động, cất tiếng khuyên nhủ:

- Đêm đã khuya, tiểu thư hãy đi an nghỉ, để hai già này canh giữ tiểu tử này cho!

Sau giây phút suy nghĩ, Hoa Trung Tú khẽ gật đầu, trước khi lui bước, nàng ân cần nhắc nhủ:

- Mong hai vị thúc thúc hãy canh phòng cẩn mật, đề phòng đồng bọn đến giải cứu. Tiện nữ sẽ đến thay thế hai vị vào lúc trời gần sáng!

Nàng đưa mắt quét nhìn Tử Lăng, âm thầm buông tiếng thở dài, đoạn quay mình từ từ lui bước.

- o O o -